

การวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำ
ตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ลำไย ชูประดิษฐ์

ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนกระบุรีวิทยา จังหวัดระนอง

สำนักงานเขตการศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๔

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติคุณประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความสำคัญและสภาพปัญหา.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	๑
๑.๓ สมมติฐานการศึกษา.....	๒
๑.๔ ขอบเขตของการศึกษา.....	๒
๑.๕ กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	๒
๑.๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๒
๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๓
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๔
๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	๔
๒.๑.๑ พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑.....	๔
๒.๑.๒ การศึกษาแบบเรียนรวม.....	๕
๒.๑.๓ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	๖
๒.๑.๔ สาระหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	๑๐
๒.๑.๕ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียนสะกดคำ.....	๑๑
๒.๑.๖ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก.....	๑๓
๒.๖ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๑๕
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๑๗
๓.๑ ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย.....	๑๗
๓.๒ รูปแบบการศึกษา.....	๑๗
๓.๓ เครื่องมือที่สร้างเพื่อใช้ในการศึกษา.....	๑๘
๓.๔ การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	๑๘
๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๑๘
๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๑๘
๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๑๘
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๑
๔.๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทำแบบฝึกหัด.....	๒๑
๔.๒ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด.....	๒๑
๔.๓ ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๒๒

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๒๓
๕.๑ สรุปผลการศึกษา.....	๒๓
๕.๒ อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	๒๓
๕.๓ ข้อเสนอแนะ.....	๒๕
บรรณานุกรม.....	๒๗
ภาคผนวก.....	๒๘
ประวัติย่อของผู้ศึกษา.....	

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความสำคัญและสภาพปัญหา

ปัญหาการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หรือ เด็กแอลดี เป็นเรื่องความบกพร่องของการรับรู้และการเรียนรู้ของเด็กประเภทนี้ ที่ไม่เหมือนเด็กทั่วไป ประเด็นการอ่านไม่ออกมีหลายอย่าง เช่น จำตัวอักษรไม่ได้ จำสับสน บางครั้งจำสระไม่ได้ ตัวอักษรที่รูปร่างคล้ายกันก็จะบอกไม่ได้ เช่น ก ฎ ถ และ ม กับ น และ ค กับ ด อีกประเด็นหนึ่งคือ เด็กไม่สามารถสะกดคำได้ โดยเฉพาะมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา เพราะฉะนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องคอยช่วยเหลือ และครูควรจะเป็นบุคคลที่จะคอยช่วยเหลือเด็กแอลดีได้ดีที่สุด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๕๑ : ๓๗)

ดังนั้นเด็กไทยทุกคน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หรือเด็กแอลดี ควรเรียนรู้การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งในการเรียน การสื่อสารในการดำรงชีพ เด็กกลุ่มนี้ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน ดังนั้น การสอนภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ การอ่านและการเขียน เป็นทักษะที่ต้องแก้ไขให้ก่อน เพราะเด็กกลุ่มนี้ต้องนำทักษะการอ่าน การเขียน ไปใช้กับการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นด้วย

วรรณิ โสมประยูร (๒๕๔๒ : ๑๕๖) กล่าวว่า การอ่านสะกดคำเป็น การอ่านออกเสียงให้ผู้อื่นฟัง เป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่าน เพราะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อนจึงสามารถอ่านคำนั้นได้ เด็กควรหัดอ่านสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดให้ได้ก่อน เพื่อนำไปสู่การอ่านที่ถูกต้องต่อไป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ปัญหาในด้านการสะกดผิดในเรื่อง สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์และอ่านไม่ออก นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นอีก เช่น ปัญหาจากตัวครูผู้สอนขาดการสอนที่มีประสิทธิภาพ ปัญหาจากตัวนักเรียนเองเช่น ไม่ชอบวิชาภาษาไทยและไม่ชอบครูผู้สอน ไม่เห็นความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทยตลอดจนไม่รู้จุดมุ่งหมายที่แท้จริงในการเรียนภาษาไทย จากปัญหาดังกล่าววิธีสอนและนวัตกรรมที่จะนำมาทดลองใช้เพื่อแก้ปัญหาและเป็นแนวทางในการ ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยได้วิธีหนึ่งคือ การใช้แบบฝึกอาจทำได้โดยการสอนซ่อมเสริมและผลิตสื่อให้เหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถ ความต้องการและความสนใจของนักเรียนโดยการอ่านอย่างสม่ำเสมอ

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๑.๒.๑ เพื่อพัฒนา “แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าในการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้แบบฝึกที่พัฒนาขึ้น

๑.๓ สมมติฐานการศึกษา

๑.๓.๑ แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

๑.๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่ใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑.๔ ขอบเขตของการศึกษา

ในการสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

๑.๔.๑ ประชากร นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ ของโรงเรียนกระบือวิทยา อำเภอกระบือ จังหวัดระนอง จำนวน ๑๘๐ คน

๑.๔.๒ กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ ของโรงเรียนกระบือวิทยา อำเภอกระบือ จังหวัดระนอง จำนวน ๖ คน

๑.๔.๒ ระยะเวลาที่ทำการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ สัปดาห์ละ ๓ วัน เวลา คือ วันอังคาร วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ ระหว่างเวลา ๑๔.๐๐-๑๕.๒๐ น. เป็นชั่วโมงสอนซ่อมเสริม จำนวน ๒๐ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๗

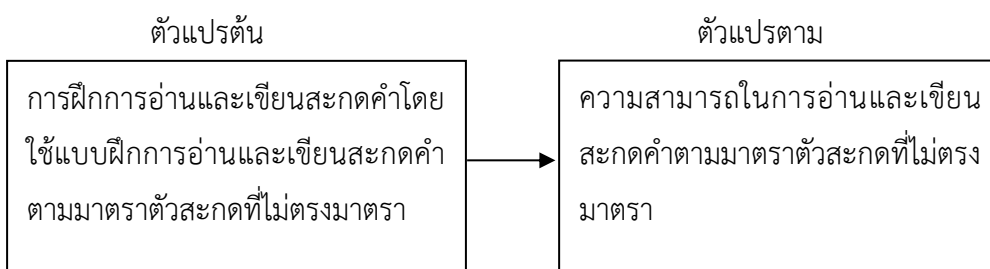
๑.๔.๓ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑) ตัวแปรต้น คือ การฝึกอ่านสะกดคำโดยใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา

๒) ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ๔ มาตรา คือ แม่ก ก แม่กน แม่กบ และแม่กด

๑.๕ กรอบแนวคิดในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาตามกรอบแนวคิดดังนี้

๑.๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๖.๑ ได้แบบฝึก การอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๑.๖.๒ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้รับการพัฒนา ในการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราได้ดีขึ้น

๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ

๑.๗.๑ *การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำ* หมายถึง การที่นักเรียนอ่านและเขียนสะกดคำ ประสมคำอ่านตามมาตราตัวสะกดและสามารถอ่านหนังสือได้

๑.๗.๒ *นักเรียน* หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ จำนวน ๖ คน ของโรงเรียนกระบือวิทยา อำเภอกระบือ จังหวัดระนอง

๑.๗.๓ *แบบฝึก* หมายถึง แบบฝึกที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ จำนวน ๖ คน ครอบคลุมเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง “การอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เป็นแบบฝึกที่จัดทำไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ฝึกการอ่านสะกดคำ จำนวน ๔ มาตรา ตัวสะกด คือ แม่ก ก แม่กน แม่กบ และแม่กด

๑.๗.๔ *ประสิทธิภาพของแบบฝึก* หมายถึง แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

๘๐ ตัวแรก หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๐ ของคะแนนที่นักเรียนอ่านและเขียนแบบฝึกได้ถูกต้อง

๘๐ ตัวหลัง หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๐ ของคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง

๑.๗.๕ *มาตราตัวสะกด* หมายถึง พยัญชนะที่ประกอบอยู่ท้ายสระและมีเสียงประสมเข้ากับสระ ทำให้เสียงของคำแตกต่างกันตามตัวพยัญชนะที่นำมาประกอบ ได้แก่ แม่ก ก แม่กน แม่กบ และแม่กน มีตัวพยัญชนะอื่นเป็นตัวสะกดร่วม ส่วนตัวสะกดที่ออกเสียงมาตราตัวสะกดตรงตัวมีตัวสะกดเพียงตัวเดียว ได้แก่ แม่กม แม่กง แม่เกย และแม่เกอว

๑.๗.๖ *ความสามารถในการอ่านสะกดคำ* หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในการอ่านสะกดคำที่ตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ๔ มาตรา คือ แม่ก ก แม่กน แม่กบ และแม่กด โดยวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์จากแบบทดสอบที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้รายงานได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ โดยแบ่งเป็นหมวดหมู่และหัวข้อเนื้อหาเสนอตามลำดับดังนี้

๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- ๒.๑.๑ พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑
- ๒.๑.๒ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
- ๒.๑.๓ สารหลักรัฐธรรมนูญการเรียนรู้อาษาไทย
- ๒.๑.๔ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียนสะกดคำ
- ๒.๑.๕ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

๒.๑.๑ พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑

พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัติ นี้ ระบุว่า

“คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิต ประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

“ผู้ดูแลคนพิการ” หมายความว่า บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุตร สามี ภรรยา ญาติ พี่น้องหรือบุคคลอื่นใดที่รับดูแลหรือรับอุปการะคนพิการ

“แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล” หมายความว่า แผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ ตลอดจนกำหนดเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาเฉพาะบุคคล

“เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก” หมายความว่า เครื่องมือ อุปกรณ์ ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ หรือบริการที่ใช้สำหรับคนพิการโดยเฉพาะ หรือที่มีการดัดแปลงหรือปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละบุคคล เพื่อเพิ่ม รักษา คงไว้ หรือพัฒนาความสามารถและศักยภาพที่จะเข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร การสื่อสาร รวมถึงกิจกรรมอื่นใดในชีวิตประจำวันเพื่อการดำรงชีวิตอิสระ “ครูการศึกษาพิเศษ” หมายความว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษสูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป และปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน

“การเรียนรู้ร่วม” หมายความว่า การจัดให้คนพิการได้เข้าศึกษาในระบบการศึกษาทั่วไปทุกระดับและหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการจัดการศึกษา ให้สามารถรองรับการเรียนการสอนสำหรับคนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการ

หมวด ๑ สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

(๑) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

๒.๑.๒ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือเรียกสั้นๆ ว่า เด็กแอลดี หมายถึง ผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ เกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา ความบกพร่องทางการใช้ภาษา การพูด การอ่าน การเขียน การฟัง การสะกดคำ การคิด การให้เหตุผล การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ ความบกพร่องทางการรับรู้ การสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การแก้ปัญหา การตอบสนอง การใช้สมาธิ การจำแนก การใช้สายตา การสัมผัส การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (๒๕๕๑ : ๒) กล่าวว่า เด็กแอลดี หมายถึง เด็กทั่วไปที่มีสติปัญญาและไอคิวปกติหรืออาจสูงกว่าปกติ แต่มีความบกพร่องในเรื่องบางอย่างโดยเฉพาะเรื่องการอ่านหนังสือ การเขียนหนังสือ และการคิดคำนวณ เด็กแอลดีจะมีความสามารถต่ำกว่าชั้นเรียนประมาณ ๒ ชั้นปี คืออาจเรียนอยู่ชั้น ป. ๔ แต่ความสามารถด้านการอ่านหรือการเขียนหรือการคำนวณอยู่ในระดับ ป. ๑- ป. ๓ มีการวิจัยกันว่า เป็นเรื่องวงจรของการทำงานของสมองคล้ายวงจรไฟฟ้าติดๆ ดับๆ

ด้านการอ่าน เวลาอ่านหนังสือเราจะมองเห็นและรับรู้การประสมคำและความหมายของคำ แต่เด็กแอลดีจะมีปัญหาในหลายระดับ ระดับที่หนึ่งคือ สายตาตรวจแล้วเป็นปกติ สายตาไม่ได้สั่นไม่ได้เบลออกไป เด็กแอลดีมองเห็นตัวหนังสือเป็นข้อมูลที่ป้อนเข้าสมองไม่เหมือนทุกๆ ไป เช่นตัวหนังสือลอยไปลอยมา เห็นกลับข้างคล้ายมีกระจกเงาอยู่ในสมอง ดังเช่น คำว่า Ambulance ข้างรถพยาบาลที่เขียนกลับข้าง บางครั้งอ่านได้ย่อหน้าหนึ่ง เมื่อกลับมาอ่านอีกที อ่านไม่ได้เลย สมองว่างไปเฉยๆ บางทีอ่านหนังสือหายไปเป็นบรรทัด หรือหายไปเป็นบางตัว จึงอ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง ระดับการรับรู้ข้อมูลต่อมาเมื่อเข้าไปถึงข้างในแล้วคือการตีความหมาย เด็กแอลดีอาจเฉลียวฉลาด มีไอคิวปกติ แต่ไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการเรียนตามปกติได้

ด้านการเขียน เด็กแอลดีที่มีความผิดปกติในการเขียนก็อาจจะเขียนตัวใหญ่ ตัวเล็ก ระยะช่องไฟไม่ถูก เขียนตก สะกดผิด ไม่ว่าจะเขียนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กแอลดี ไม่สามารถจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับวัย ชั้นเรียน และไอคิวที่ควรจะเป็น มีการพบว่า นอกจากเด็กแอลดี จะมีไอคิวปกติแล้ว บางกลุ่มจะมีความเป็นอัจฉริยะด้วย แต่ที่มีความบกพร่องในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ซึ่งเด็กแอลดีต้องการวิธีสอนที่แตกต่างจากเด็กปกติ เด็กแอลดีบางคนได้รับการสอนอย่างไรก็ไม่เข้าใจเลข ๑ จึงอาจต้องใช้ช่องทางอื่นของการเรียนรู้ของสมอง เช่น สอนเลข ๑ ต้องมีตุ่มหนึ่งแล้วให้ใช้มือคลำ ใช้ประสาทสัมผัส นอกเหนือจากการเห็นส่งข้อมูลไปที่สมองเป็นสัญลักษณ์ออกมา

ปัญหาการฟัง การพูด	ปัญหาการอ่าน	ปัญหาการเขียน
<p>มีปัญหาในการเข้าใจคำสั่ง คือตั้งใจฟัง แต่รับรู้ไม่ได้ ไม่เข้าใจคำสั่งหรือข้อมูลใหม่ๆ ได้ยินแต่ไม่เข้าใจและจำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้ มีปัญหาในการฟังเสียงรบกวนนี้ดเด็ยวก็ฟังอะไรไม่เข้าใจเลยอยากจะทำ แต่พูดออกมาไม่ได้หรือพูดออกมาผิดความหมายที่ต้องการจะพูด</p>	<p>จำชื่อและเสียงของตัวอักษรต่างๆไม่ได้ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่อ่าน ไม่เข้าใจว่าคำต้องประกอบด้วยเสียงจากตัวอักษรต่างๆ เช่น ไม่เข้าใจเลยว่าทำไม กอ โอะ บอ ถึงกลายเป็นคำว่า "กบ" ไปได้ จะเป็น โก่อ๊ กะ หมู หม่า ไม่ได้หรือ!! ซึ่งการไม่เข้าใจส่วนนี้นำไปซึ่งปัญหาการสะกดคำไม่ได้ พอสะกดไม่ได้ก็จะมีปัญหาการอ่านออกเสียงด้วย ทำให้ไม่สามารถอ่านคำนั้นได้หรืออ่านได้ไม่รวดเร็วพอ แม้กระทั่งคำที่รู้จักก็ยิ่งใช้เวลาอ่านนาน</p>	<p>มีปัญหาในการวาดรูปทรงลายเส้นต่างๆ ไม่ว่าจะให้ทำตามแบบหรือให้วาดเอง ไม่สามารถจำได้ว่าตัวอักษรต่างๆ มีรูปร่างอย่างไร เขียนสับสนอย่างตัวอักษรที่คล้ายคลึงกัน เช่น ก ฎ บางทีเขียนคำหรือประโยคก็เว้นวรรคผิด ไม่เว้นที่ประโยคแต่เว้นระหว่างคำ เขียนสิ่งที่คิดออกมาได้ยากลำบาก เพราะมีปัญหาในการเรียบเรียงความคิดและเขียนออกมา แต่ถ้าให้พูดออกมาเลยจะสามารถสื่อความได้ดีกว่า</p>
<p>ปัญหาเกี่ยวกับอวัจนภาษา (ภาษาท่าทาง)</p> <p>รับรู้พวกที่เป็นภาษาท่าทางการสื่อสารไม่ได้ ไม่เข้าใจสีหน้าคนอื่น งงเรื่องกาลเทศะ คล้ายคลึงกับคนที่เป็นAutism แต่ L.D. จะมีปัญหาการทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อ ทำให้ตัวเองก็สื่อสารทางออกมามีถูกอีกด้วย</p>	<p>ปัญหาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์</p> <p>ไม่เข้าใจระบบตัวเลขอย่างค่าของตัวเลข ปริมาณและลำดับของตัวเลข คือเรียนแล้ว ฟังอธิบายหรือดูตัวอย่างแล้ว ก็ไม่เข้าใจเหมือนการรับรู้เกี่ยวกับตัวเลขมันหายไปเฉยๆ จะทำอะไรต่อไม่ได้เลย (ไม่ใช่ว่ายากเลยก็เก็ยเรียน ตั้งใจที่จะไม่เข้าใจนะ แบบนั้นพีก็ยรติก็เป็น ฮ่าๆ) ปัญหาการคิดคำนวณนี้รวมไปถึงการไม่เข้าใจเรื่องเศษส่วน เปอร์เซ็นต์ เรขาคณิต เรื่องเวลา เงิน และ มาตรการซึ่งตวงวัดต่างๆ ด้วย</p>	<p>หลักๆ ก็พบปัญหาของคนที่เป็น L.D. ดังนี้ครับ</p>

ภาพที่ ๑ ปัญหาของคนที่เป็นแอลดี

ที่มา <http://www.dek-d.com/education/25913/>

สาเหตุของแอลดี จากการวิจัยเชื่อกันว่า ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของพันธุกรรม ในสัตว์ทดลองพบว่าเซลล์สมองเดินไปแล้วอาจจะเดินผิดที่ โยประสาทของสมองที่เดินเป็นวงจรทำงานไม่เต็มที่ ไม่ครบวงจร ไม่เหมือนวงจรทั่วๆ ไป อีกส่วนหนึ่งพบได้บ่อยคือเป็นผลมาจากสมองถูกกระทบกระเทือน ประสบอุบัติเหตุศีรษะกระแทกอาการโคม่า พอฟื้นขึ้นมาอาจเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้

จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นแอลดี ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๕๑ : ๕) กล่าวว่า เราจะไม่ทราบจนกว่าเด็กคนนั้นจะเข้าโรงเรียน เพราะเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการเรียนหนังสือ จะเรียนได้ไม่ดีเท่ากับเด็กๆ เราสามารถจะดูดัชนีบางอย่างได้เมื่อเด็กอายุ ๕-๖ ขวบ แต่จะให้แน่ชัดต้องมีอายุ ๗ ขวบเมื่อเข้าโรงเรียนแล้วลักษณะที่เห็นชัดในโรงเรียนก็คือ ลายมือ ลายมือจะไม่ค่อยเหมือนเพื่อน อ่านยาก ดูจากการอ่านหนังสือจะอ่านไม่ทันเพื่อน ดูจากการเขียนจะเขียนตามคำบอกไม่ได้ เหล่านี้เป็นต้น เป็นลักษณะที่เห็นตอนเข้าโรงเรียนแล้ว เด็กแอลดีมีร่างกายปกติ เพียงแต่มีปัญหาในการดูสัญลักษณ์ต่างๆ ที่จะมีในวิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์

ผดุง อารยะวิญญู แบ่งอาการของเด็กแอลดี ได้เป็น ๔ กลุ่ม คือ

๑. มีปัญหาในการอ่านหนังสือ (Dyslexia) จะมีอาการอ่านไม่ออก หรืออ่านได้บ้าง แต่สะกดคำไม่ถูก ผสมคำไม่ได้ สลับตัวพยัญชนะ สับสนกับการผันสระและวรรณยุกต์ บางทีเด็กสนใจแต่การสะกดคำทำให้อ่านแล้วจับใจความไม่ได้

๒. มีปัญหาในการเขียนหนังสือ (Dysgraphia) แม้จะรู้ว่าต้องการเขียนอะไร แต่ก็เขียนไม่ได้ หรือเขียนได้ช้า เขียนตกหล่น เขียนพยัญชนะสลับกัน หรือเขียนคำเดียวกันแต่เขียนสองครั้งไม่เหมือนกัน บางคนเขียนแบบสลับซ้ายขวาเหมือนส่องกระจก เขียนลายมือโย้เย้ ขนาดของตัวอักษรไม่เท่ากัน ขึ้นลงไม่ตรงบรรทัด ไม่เว้นช่องไฟ ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากมือและสายตาทำงานไม่ประสานกัน หรือการรับภาพของสมองไม่เหมือนคนอื่น

๓. มีปัญหาในการคำนวณ (Dyscalculia) อาจมีอาการคำนวณไม่ได้เลย หรือทำได้แต่สับสนกับตัวเลข ไม่เข้าใจสัญลักษณ์ ไม่เข้าใจค่าของตัวเลข บางคนสับสนตั้งแต่การจำเครื่องหมายบวก ลบ คูณ หาร ไม่สามารถจับหลักการได้ เช่น หลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย ต่างกันอย่างไร บางคนบวกลบเป็น เข้าใจเครื่องหมาย แต่ตีโจทย์คณิตศาสตร์ไม่ได้ เช่น ถามว่า $2 + 2$ เท่ากับเท่าไร ตอบได้ แต่ถ้ามีส้มอยู่ ๒ ลูก บำให้มาอีก ๒ ลูก รวมเป็นกี่ลูก เด็กกลุ่มนี้จะตอบไม่ได้

๔. ประเภทสุดท้าย เป็นประเภทที่มีความบกพร่องแบบไม่สามารถเฉพาะเจาะจงได้ คือ ไม่เข้าเกณฑ์ทั้งเรื่องอ่าน เขียน แล้วก็คำนวณ ซึ่งก็อาจรวมถึงพวกที่มีความบกพร่องทั้ง ๓ อย่างรวมกันด้วยก็ได้

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ กล่าวถึงอาการของเด็กแอลดี ว่า สิ่งแรกที่ได้ดูคือ ผลการเรียน ถ้าเด็กสอบได้ ๔๙-๕๐ เปอร์เซนต์ ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ก็ต้องดูสาเหตุว่าเกิดจากอะไร สิ่งแรกก็คือ การตรวจไอคิว จะทำให้ครู รู้ว่าสมองเด็กพัฒนาการสมวัยหรือไม่ ถ้าเด็กอายุ ๙ ขวบ เรียนอยู่ชั้น ป.๔ ไอคิวเฉลี่ยอยู่ประมาณ ๙๐-๑๐๐ ถือว่าปกติ ถ้าไอคิวปกติแปลว่าสมองมีพัฒนาการเหมือนเด็ก ๙ ขวบทั่วไป ก็ควรจะเรียนหนังสือได้เหมือนเพื่อน ควรสอบได้เฉลี่ย ๖๐ -๘๐ เปอร์เซนต์ ดังนั้นจะต้องตรวจสอบไอคิวก่อนโดยนักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญด้านนี้ ถ้าตรวจสอบออกมาแล้วพบว่าเด็กมีไอคิว ๕๐-๖๐ เด็กก็จะเรียนซ้ำจึงมีปัญหาการเรียนการสอบได้คะแนนไม่ดี ถ้าไอคิวต่ำอย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นแอลดี

เด็กแอลดีจะมีกระบวนการทำงานของสมองที่แตกต่างไปจากเด็กปกติและการให้ความช่วยเหลือเด็กแอลดีแต่ละคนก็จะแตกต่างกันด้วย มีการใช้เทคนิควิธีการสอนเด็กกลุ่มนี้ด้วยอุปกรณ์ที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้น ความคาดหวังในผลสัมฤทธิ์และผลสำเร็จในการศึกษาก็จะแตกต่างกัน เช่นกัน สิ่งต่อไปที่จะสังเกตคือ คะแนนของแต่ละวิชา เด็กที่มีปัญหาการอ่าน การเขียน คะแนนที่จะต้องใช้วิธีอ่านเขียนภาษาไทย เช่น วิชาสังคมศึกษาจะไม่ดี แต่คณิตศาสตร์ดี และถ้าเป็นวิชาคณิตศาสตร์ที่ใช้เฉพาะตัวเลข เอามาบวก ลบ คูณ หาร เด็กสามารถทำได้หมด แต่เมื่อเป็นโจทย์เลข เช่น มีวัวกี่ตัว ขายไปกี่ตัว เหลือกี่ตัว เด็กจะทำไม่ได้เพราะว่าไม่เข้าใจโจทย์ อ่านไม่ได้ เขียนไม่ได้ คะแนนจะหายไป ลายมือไม่ดี สะกดผิด เขียนอ่านไม่เข้าใจ เขียน เขียนตัวใหญ่บ้างเล็กบ้าง ช่องไฟไม่เท่ากัน เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นวรรค ไม่สามารถจะสื่อออกมาเหมือนทั่วๆ ที่ครูสอนซ้ำแล้วหลายครั้ง อีกลักษณะหนึ่งคือ เด็กที่มีปัญหาเรื่องการคำนวณ คณิตศาสตร์ทำไม่ได้เลย แต่วิชาอ่านเขียนดีมากโดยรวมแล้วส่วนใหญ่ก็จะเป็นปัญหาทั้งหมดทุกอย่างรวมกัน ส่วนด้านจิตใจของเด็กแอลดี ก็จะเหงือหงอย ซึมๆ ไม่มีความหวัง มีความพยายามอ่านเขียนแต่ไม่เข้าใจ ไม่อยากเห็นสมุดรายงานผลการเรียนของตนเองเลย เกิดความสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองเป็นลักษณะหนึ่งที่สังเกตดูแล้วเหมือนแกล้ง

การทดสอบเด็กที่มีปัญหาการอ่าน เราสามารถจะทำได้ดังนี้ ถ้าเราต้องการทดสอบความรู้ทางคณิตศาสตร์ก็ลองให้อ่านโจทย์คณิตศาสตร์ ๑๐ ข้อ อาจทำได้เพียงข้อเดียว เพราะว่าอ่านโจทย์แล้วไม่เข้าใจ ถ้าเราต้องการทดสอบความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เราต้องแยกเขาออกมาห้องหนึ่งหรือหลังห้อง โดยครูอ่านโจทย์ให้ฟัง ถ้าต้องการทดสอบภาษาไทย การอ่านการเขียน ก็ให้เขาอ่านเองเขียนเอง เพื่อที่จะรู้ว่าความสามารถของเขายู่ระดับใด พัฒนาได้ถึงระดับใดแล้ว

พฤติกรรมสมาธิสั้น กว่าร้อยละ ๕๐ ของเด็กแอลดีจะมีพฤติกรรมสมาธิสั้นร่วมด้วย พฤติกรรมสมาธิสั้นพบได้ในเด็กไอคิวปกติ สูงกว่าปกติ หรือต่ำกว่าปกติก็ได้ นอกจากนั้นยังพบอาการสมาธิสั้นในพวกไฮเปอร์อยู่ไม่น้อย ออทิสติก หรือในกลุ่มพฤติกรรมบกพร่องอื่นๆ ด้วย

สมาธิสั้นก็คือ ไม่สามารถทำอะไรได้นานๆ อ่านหนังสือชั่วคราวก็ไปแล้ว ทำอะไรอยู่ไม่ได้ นาน อาจมีพฤติกรรมไฮเปอร์ คือ ยุกยิก อยู่ไม่นิ่ง เขียนหนังสือได้นิดเดียวแล้วก็มุดอยู่ที่โต๊ะ เดี๋ยวเดินไปเหลาดินสอ กลับมาเข้าห้อง ตื่นน้ำ บางคนก็เดินวนไปรอบห้อง บางคนอาจเดินไปนอกห้องสำรวจทั่วโรงเรียน ถือเป็นพฤติกรรมที่อาจพบร่วมกันได้ ถ้าเป็นแอลดีอย่างเดียว จะมีสมาธิ ตั้งใจ แต่มีความบกพร่องทำให้เรียนไม่ได้ เราจะไม่พบแอลดีในกลุ่มของสติปัญญาบกพร่อง และเป็นคนละกลุ่มกับออทิสติก

๒.๑.๔ สาระหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ความสำคัญ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลต่างๆ การสอนภาษาไทยในปัจจุบันจึงได้เปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม ไม่เน้นการอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข ใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตในสังคม ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบความคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมที่ล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

สาระสำคัญในสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

- การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่านเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

- การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

- การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

- หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทย

- วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่กล่อม บทร้องเล่น ของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ ๑ การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี ประสิทธิภาพ

สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลัก การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของ ภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท ๕.๑ เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

๒.๑.๕ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียนสะกดคำ

๑) การอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการพัฒนาทักษะ การรับรู้ความหมายของ

คำ สัญลักษณ์ ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและจินตนาการของผู้เขียน โดยสิ่งสำคัญคือ ความเข้าใจในการอ่าน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒ (๒๕๔๖: ๑๓๖๔) ให้ความหมายของคำว่า “อ่าน” ไว้ว่า “ว่าตามตัวหนังสือ

ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่าอ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียงเรียกว่า อ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณา ดูให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ....

ศิริพร ลิ้มตระกูล (๒๕๔๓ : ๕) ได้กล่าวว่า การอ่านคือ กระบวนการแห่งความคิด ในการรับสารเข้าในขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องคิดตามผู้เขียนหรือตีความข้อความที่อ่าน ไปด้วยตลอดเวลา ผู้อ่านที่ดีนั้นจะต้องเข้าใจข้อความที่ตนอ่านได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

สุพรรณิ วราทร (๒๕๔๕ : ๑๓) ได้อธิบายความหมายของการอ่านโดยสังเขปเปรียบเทียบการอ่านกับกระบวนการถอดรหัส เป็นปฏิกิริยาอันเป็นผลจากการเห็นสัญลักษณ์ หรือข้อความ การอ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะทางความคิด เป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน ประกอบด้วย การเห็นและรับรู้ข้อความ (word perception) การเข้าใจ (apprehension) และการแปลความหมาย (interpretation)

บรรพต ศิริชัย (๒๕๔๗ : ๒) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางความคิดในการรับสาร ขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องแปลความหมาย ตีความข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปด้วยตลอดเวลา ในระหว่างที่ผู้อ่านกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น จะต้องใช้กลวิธีหลาย ๆ อย่าง เพื่อช่วยให้เข้าใจ เรื่องราวได้เร็วขึ้นได้แก่ ความรู้เดิมในคำศัพท์ เพื่อใช้อธิบายความหมาย แปลความ ตีความ และขยายความจากเรื่องที่อ่านได้ นอกจากนี้ผู้อ่านจะต้องมีความคิดเชิงวิจารณ์และสร้างสรรค์ สามารถพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่าน เข้าใจความคิดหรือความมุ่งหมายของผู้เขียน รวบรวมความคิดที่ได้จากการอ่าน แล้วนำไปประสานกับประสบการณ์เดิมของตนเป็นความคิดใหม่ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

สรุปว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดในการรับสาร เป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษา ที่มีลักษณะเฉพาะตัว เป็นการแปลความหมาย ของตัวอักษร สัญลักษณ์ ภาพที่ได้ดูออกมาเป็นถ้อยคำ และความคิด ทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านแล้วนำไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเอง ทั้งด้านสติปัญญา สังคมและอารมณ์

๒) การเขียน

(๑) ความหมายของการเขียน

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจจากความข้างต้น ทำให้มองเห็นความหมายของการเขียนว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียน ใช้การเขียนบันทึกความรู้ ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบบุคคลทั่วไป ใช้การเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณัยกรรม และค้าประกัน เป็นต้น พ่อค้า ใช้การเขียนเพื่อโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบสั่งของ ทำใบเสร็จรับเงิน แพทย์ ใช้บันทึกประวัติคนไข้เขียนใบสั่งยาและอื่นๆ เป็นต้น

(๒) ความสำคัญของการเขียนและประโยชน์ที่ได้รับ

ก) เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ต้องการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนเองออกเสนอผู้อ่าน

ข) เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูล ที่ตนได้มีประสบการณ์มาก่อน

ค) เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง ในเรื่องที่ถูกเขียนเกิดความรู้สึกประทับใจหรือมีประสบการณ์

ง) เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง เป็นต้น

จ) เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา เนื่องจากการเรียนรู้ทุกอย่างต้องอาศัยการเขียน เป็นเครื่องมือสำหรับบันทึก สิ่งที่ได้ฟังและได้อ่านและนำไปสู่การพัฒนาสืบไป

ฉ) เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามจุดประสงค์ความหมายของการเขียน

๒.๑.๖ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

การฝึกเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการเรียนการสอน ดังนั้นการฝึกโดยการใช้แบบฝึก ก็เป็นการจัดสภาพการณ์เพื่อให้ผู้ฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมจนสามารถปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงหลักการสร้างจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกลักษณะของแบบฝึกที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึก หลักการนำไปใช้ เป็นต้น

๑) ความสำคัญของชุดฝึกทักษะ

แบบฝึกในภาษาไทยมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึก แบบฝึกหัดหรือชุดการฝึกไว้ ดังนี้

สมศักดิ์ สินธุระเวช (๒๕๔๐ : ๑๐๖) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง การจัดประสบการณ์ ฝึกหัดเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้องอย่างหลากหลาย และแปลกใหม่

สุกิจ ศรีพรหม (๒๕๔๑ : ๖๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ชุดการฝึก หมายถึง การนำสื่อประสม ที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของวิชามาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ถวัลย์ มาศจรัส (๒๕๔๖ : ๑๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง กิจกรรมพัฒนาทักษะเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึก แบบฝึกหัด หรือชุดการฝึก เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน คือ งานหรือกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะและ ทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ ถูกต้อง คล่องแคล่ว จนสามารถนำความรู้ไป แก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่าชุดฝึกทักษะ

๒) หลักการสร้างชุดฝึกทักษะ

ฮาริส (Haresse อ้างถึงใน อังศุมาลิน เพิ่มผล, ๒๕๔๒ : ๑๔) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึก ว่า แบบฝึกจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน และควรสร้างโดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการ แก้ปัญหาและการตอบสนองไว้ดังนี้

(๑) สร้างแบบฝึกหลายๆ ชนิด เพื่อเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

(๒) แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาได้ว่าต้องการให้ผู้เรียนทำ

อะไร

- (๓) ให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงตามเป้าหมาย
- (๔) ให้ผู้เรียนตอบสนองสิ่งที่เร้าด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจในการฝึก
- (๕) กำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบด้วยวิธีการตอบอย่างไร

ถวัลย์ มาศจรัส (๒๕๔๖ : ๒๐) ได้กล่าวถึงการสร้างและจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

- (๑) ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ
- (๒) วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียด เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
- (๓) ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
- (๔) สร้างแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ และส่วนประกอบอื่นๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ แบบทดสอบหลังเรียน
- (๕) นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปรับปรุง พัฒนา ให้สมบูรณ์

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าหลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก มีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน สนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดทำให้ง่ายเป็นเรื่องราว การประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

๓) ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ในการจัดทำแบบฝึกหัดให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่เราจะฝึก ดังที่มีนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

ไพรัตน์ สุวรรณแสน (อ้างถึงใน จิรพร จันทะเวียง, ๒๕๔๒ : ๔๓) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

- (๑) เกี่ยวกับบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว
- (๒) เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของเด็ก
- (๓) มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่จะทำให้เด็กเข้าใจ คำชี้แจงหรือคำสั่งต้องกะทัดรัด
- (๔) ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ให้เวลานานหรือเร็วเกินไป
- (๕) เป็นที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถ

บิลโลว์ (Billow อ้างถึงใน เตือนใจ ตรีเนตร ๒๕๔๔ : ๗) กล่าวถึง ลักษณะของแบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องดึงดูดความสนใจและสมาธิของผู้เรียน เรียงลำดับจากง่ายไปหายากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกเฉพาะอย่าง ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรมประเพณี ภูมิหลังทางภาษาของผู้เรียน แบบฝึกที่ดีควรจะเป็นแบบฝึกสำหรับผู้เรียนที่เรียนเก่ง และซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่เรียนอ่อนในขณะเดียวกัน นอกจากนี้แล้วควรใช้หลายลักษณะและมีความหมายต่อผู้ฝึกอีกด้วย

รีเวอร์ส (Rivers อ้างถึงใน เตือนใจ ตรีเนตร ๒๕๔๔ : ๗) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

- (๑) บทเรียนทุกเรื่องควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกมากพอ ก่อนจะเรียนเรื่องต่อไป
- (๒) แต่ละบทควรฝึกโดยใช้เพียงแบบฝึกเดียว
- (๓) ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
- (๔) สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นบทฝึกสั้นๆ

- (๕) ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พุดกันในชีวิตประจำวัน
- (๖) แบบฝึกควรให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดไปด้วย
- (๗) แบบฝึกควรมีหลายๆ แบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย
- (๘) การฝึกควรฝึกให้ผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนแล้วสามารถใช้ในชีวิตประจำวัน

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกสั้นๆ ฝึกหลายๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ การฝึกควรฝึกเฉพาะเรื่องเดียว และควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว คำชี้แจงสั้นๆ ใช้เวลาเหมาะสม เป็นเรื่องที่ทำท่ายให้แสดงความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดี จึงจะนับว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์

๔) ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

ถวัลย์ มาศจรัส (๒๕๔๖ : ๒๑) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

- (๑) เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
- (๒) ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การวิเคราะห์ และการเขียน
- (๓) เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน
- (๔) พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่างๆ ของผู้เรียน

จากประโยชน์ของแบบฝึกที่กล่าวมา สรุปได้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ สามารถที่จะทบทวนด้วยตนเองและเห็นความก้าวหน้าของตนเอง นอกจากนี้ยังสามารถช่วยลดภาระของครูผู้สอนอีกด้วย

๒.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ มีดังนี้

อนงค์ ระเบียบ (๒๕๕๐) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำตามมาตราตัวสะกดไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และประสิทธิภาพของแบบฝึกเป็นไปตามเกณฑ์ ๗๐/๗๐

กรรณิการ์ ธิวงค์ และ ศศิวิมล ประสม (๒๕๕๐) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช ของนักเรียนชั้นม. ๑/๓ โรงเรียนทุ่งกว่าวิทยาคม ปีการศึกษา ๒๕๕๐ จำนวน ๑๐ คน เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ไม่ถูกต้อง พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคน และการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกมีค่าเท่ากับ ๘๓.๒๕/๘๒.๒๐ ทำให้ผลการใช้ชุดฝึกประสบผลสำเร็จตามเกณฑ์ ๗๐/๗๐ นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ได้อย่างถูกต้อง

สุวิมล กัณหา (๒๕๕๑) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศรีสะเกษ เขต ๓ โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด กลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน จำนวน

๑๓ คน พบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีประสิทธิภาพ ๘๗.๓๔/๘๓.๓๑ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายถึง เด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ทำแบบฝึกชุดที่ ๑ - ๑๒ ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ ๘๗.๓๑ และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ ๘๓.๓๑ แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด โดยการทดสอบ t-test คะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ทำให้เด็กพิเศษเรียนร่วมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้น สามารถนำแบบฝึกไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้

สุภาพรรณ ชาญประเสริฐ (๒๕๕๔) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำมาตราตัวสะกดไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๓ จำนวน ๓๐ คน พบว่า ๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๓ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ โรงเรียนประชาบำรุง ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ๒. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน อยู่ในระดับมากที่สุด จากการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำชุดนี้ มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจส่งผลให้มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสูงขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์

มุกดา เลี่ยมดี (๒๕๕๖) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวม โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ พบว่า ๑. คะแนนความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ นักเรียนสามารถอ่านได้ คิดเป็นร้อยละ ๙๕.๐๐ มีพัฒนาการ คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ ๒. การสังเกตพฤติกรรมการเรียนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ พบว่าความสามารถในการบอกชื่อภาพการอ่านคำภาษาไทยได้ถูกต้อง ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ ๙๕.๐๐ ความสามารถในการบอกชื่อบทร้อยกรองและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ๓. กิจกรรมทบทวนระหว่างเรียนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๘.๒๕ ๔. ประสิทธิภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพมีประสิทธิภาพ เท่ากับ ๘๘.๒๕/๙๕.๐๐ หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษา เรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ จำนวน ๒๐ คาบ ระยะเวลาดำเนินการ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ถึง ๒๔ มกราคม ๒๕๕๗ ดังมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

- ๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- ๓.๒ รูปแบบการศึกษา
- ๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- ๓.๔ ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- ๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๓.๑.๑ ประชากร นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ ของโรงเรียนกระบือวิทยา อำเภอกระบือ จังหวัดระนอง จำนวน ๑๘๐ คน

๓.๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ ของโรงเรียนกระบือวิทยา อำเภอกระบือ จังหวัดระนอง จำนวน ๖ คน

๓.๒ รูปแบบการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวเปรียบเทียบก่อนหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) ประสิทธิภาพ เสี่ยงวงศ์ (๒๕๕๐ : ๒๘) ซึ่งมีลักษณะดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๓-๑ รูปแบบของการทดลอง

ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
O_1	X	O_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการทดลอง

O_1	หมายถึง	การทดสอบก่อนทดลองของกลุ่มตัวอย่าง
X	หมายถึง	การดำเนินการสอนโดยใช้แบบฝึกแต่ละมาตรา
O_2	หมายถึง	การทดสอบก่อนทดลองของกลุ่มตัวอย่าง
หมายเหตุ O_1 และ O_2		วัดด้วยแบบทดสอบชนิดเดียวกัน

๓.๓ เครื่องมือที่สร้างเพื่อใช้ในการศึกษา

๓.๓.๑ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของแต่ละมาตรา

๓.๓.๒ แบบฝึกแต่ละมาตรา จำนวน ๔ มาตรา

๓.๑.๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย ๔ ตัวเลือก จำนวน ๔๐ ข้อ

๓.๔ การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

๓.๔.๑ ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

๓.๔.๒ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

๓.๔.๓ สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกประกอบแผนการสอนเฉพาะบุคคลของนักเรียนแต่ละคน

๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล

๓.๕.๑ ชั้นเตรียม

๑) เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)

๒) เตรียมผู้เรียนที่มีความบกพร่องเข้ารับการศึกษาทดลองจำนวน ๖ คน

๓.๕.๒ ชั้นดำเนินการทดลอง

การทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ศึกษาเป็นผู้สอนเอง ใช้เวลา ๒๐ คาบ โดยใช้เวลาครั้งละ ๔๐ นาที สอนสัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ใช้เวลาทดสอบ ๒ ครั้ง คือ ครั้งแรกทดสอบก่อนการทดลอง และครั้งสุดท้ายทดสอบหลังการทดลองตามลำดับ

๑) ทดสอบก่อนการทดลอง ก่อนดำเนินการสอน ผู้ศึกษานำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สร้างขึ้นไปทดลองก่อนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง

๒) ผู้ศึกษาดำเนินการสอน ตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล เรื่อง การอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา จำนวน ๔ มาตรา

๓) ทดสอบหลังการทดลอง

๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าประสิทธิภาพ

๓.๖.๑ เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ด้วยการทดสอบก่อนเรียน (pretest) และทดสอบหลังเรียน (posttest) โดยใช้สถิติการทดสอบ t-test ชนิด dependent sample

๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๗.๑ หาค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน ($\bar{x}$) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์ ๒๕๕๒ : ๓๓)

สูตร	$\bar{X}$	=	$\frac{\Sigma X}{N}$
เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

๓.๗.๒. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน ใช้สูตร ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์ ๒๕๕๒ : ๖๐)

สูตร	S.D.	=	$\sqrt{\frac{N(\Sigma X) - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$
เมื่อ	S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๓.๗.๓. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ ($E_1/E_2 = 80/80$) ดังนี้

	E_1	=	$\frac{\Sigma X}{\frac{N}{A} \times 100}$
เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึก หาได้จากคะแนนการทำกิจกรรมระหว่างเรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ ๘๐
	ΣX	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำกิจกรรมในบทเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมทุกกิจกรรมรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	E_2	=	$\frac{\Sigma F}{\frac{N}{B} \times 100}$
เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียนนี้ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ ๘๐
	ΣF	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๓.๗.๔ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนกับคะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียน โดยใช้ t-test สูตรดังนี้

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N\Sigma D - (\Sigma D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่จะใช้พิจารณา t-distribution
	ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
	df	=	N-1

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกการอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ในลักษณะตารางประกอบคำบรรยายดังนี้

๑. การวิเคราะห์ผลการทำแบบฝึกหัด
๒. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึก
๓. การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๔.๑ การวิเคราะห์ผลการทำแบบฝึกหัด

ในระหว่างการเรียนรู้การสอนด้วยแบบฝึกทักษะ ได้จัดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ผลคะแนนแสดงไว้ในตารางที่ ๔-๑

ตารางที่ ๔-๑ แสดงการวิเคราะห์ผลคะแนนจากการทำแบบฝึกหัด

รายการ	N	คะแนนเต็ม	$\sum x$	$\bar{x}$	ร้อยละ
แม่ฝึกมาตราแม่มก	๖	๘๘	๔๒๓	๗๑	๘๐.๑๑
แม่ฝึกมาตราแม่มกน	๖	๑๐๔	๕๐๔	๘๔	๘๐.๗๗
แม่ฝึกมาตราแม่มกบ	๖	๖๒	๓๐๑	๕๐	๘๐.๙๑
แม่ฝึกมาตราแม่มกด	๖	๑๒๐	๖๐๖	๑๐๑	๘๔.๑๗

จากตาราง ๔-๑ พบว่าผลคะแนนจากการทำแบบฝึกหัด มีคะแนนเกินกว่าร้อยละ ๘๐ ทุกแบบฝึก คือ ได้คะแนนร้อยละ ๘๐.๑๑, ๘๐.๑๑, ๘๐.๙๑ และ ๘๔.๑๗

๔.๒ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

จากการทำแบบฝึกทักษะ “การอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๖ คน ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ ๔-๒

ตารางที่ ๔-๒ แสดงผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

รายการ	N	คะแนนเต็ม	$\sum x$	$\bar{x}$	ร้อยละ
คะแนนการทำแบบฝึกหัด (E1)	๖	๓๗๔	๑,๘๓๔	๓๐๖	๘๑.๗๓
คะแนนการทำแบบทดสอบ (E2)	๖	๔๐	๑๙๘	๓๓	๘๒.๕๐

จากตารางที่ ๔-๒ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน ๖ คน ทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้อง เฉลี่ยร้อยละ ๘๑.๗๓ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ ๘๐ ตัวแรกที่ตั้งไว้ และทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ได้ถูกต้อง เฉลี่ยร้อยละ ๘๒.๕๐ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ๘๐ ตัวหลังที่ตั้งไว้แสดงว่าแบบฝึกทักษะ “การอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ ๘๐/๘๐ ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษา

๔.๓ การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ “การอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” โดยนำค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนไปทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test dependent ได้ผลดังแสดงในตารางที่ ๔-๓

ตารางที่ ๔-๓ แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D	t
ก่อนเรียน	๖	๔๐	๑๕.๘๓	๗.๒๒	-
หลังเรียน	๖	๔๐	๓๓.๐๐	๔.๒๐	๖.๗๗

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดสมมติฐานได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ “การอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา” ทำให้คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนซึ่งจากการทดลองใช้แบบฝึกทักษะพบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๕.๘๓ ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๓ เมื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนน ไปทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test dependent พบว่าค่า t จากการคำนวณเท่ากับ ๖.๗๗ ส่วนค่า t จากตารางที่ ๔-๓ $df = ๖-๑$ เท่ากับ ๕ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ดังนั้นค่า t จากการคำนวณสูงกว่าค่า t จากตาราง สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังเรียน (posttest) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียน (pretest) จริง สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา แล้วมีความรู้สูงขึ้น

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑

๕.๑ การวิเคราะห์ข้อมูล

๕.๑.๑ เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำ ตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ด้วยการทดสอบก่อนเรียน (pretest) และทดสอบหลังเรียน (posttest) โดยใช้สถิติการทดสอบ t-test ชนิด dependent sample

๕.๑.๒ หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐ ตัวแรก แบบฝึกการอ่าน และเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๑.๗๓ แสดงว่าแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้

๕.๑.๓ หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐ ตัวหลัง แบบฝึกการอ่าน และเขียนสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๒.๕๐ แสดงว่าแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้

สรุปการพัฒนาแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา เป็น เครื่องมืออันจะนำไปพัฒนาผู้เรียนที่มีปัญหาทางการอ่านและเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้น การใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา จึงเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมกับผู้เรียนตามความ แตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาเยาวชน ได้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตร

๕.๒ สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

๕.๒.๑ แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา นักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีประสิทธิภาพ ๘๑.๗๓/๘๒.๕๐ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้

๕.๒.๒ ความก้าวหน้าในการอ่านและเขียน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านและเขียน สะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

๕.๓ อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

๕.๓.๑ จากการทดลองใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรง มาตรา ทั้ง ๔ มาตรา พบว่า สามารถ พัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียน กลุ่มเป้าหมายทั้ง ๖ คน ได้เป็นอย่างดี และจากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนของผู้ศึกษา พบว่า หลังจากดำเนินการศึกษาเสร็จสิ้นแล้ว นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านและเขียนสะกดคำที่ดีขึ้น มีความถูกต้อง มากยิ่งขึ้น และสามารถติดตามบทเรียนได้อย่างต่อเนื่องพร้อมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

เดียวกัน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีความเห็นว่า นักเรียนทั้ง ๖ คนนี้ควรได้รับการฝึกและพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งควรมีการ บูรณาการ การฝึกทักษะในรูปแบบนี้ในกลุ่มสาระอื่นๆ ด้วย เพื่อให้นักเรียนได้รับการฝึกและพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง

๕.๓.๒ แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ ๘๑.๗๓/๘๒.๕๐ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษา แบบฝึกที่สร้างขึ้นสามารถช่วยให้ผู้สอนพัฒนาการอ่าน การเขียน ของผู้เรียนได้ เพราะผู้เรียนได้ใช้แบบฝึกหลากหลาย มีอิสระในการคิด และผู้สอนใช้เป็นสื่อได้ดีในการสอนซ่อมเสริม หรือสอดแทรกไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่ผู้สอนรับผิดชอบ

๕.๓.๓ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังการทดลองใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ พบว่านักเรียนมีคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน เฉลี่ยเท่ากับ ๑๕.๘๓ และ ๓๓.๐๐ ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้ศึกษาใช้แบบฝึกหลากหลาย ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รู้จักพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bruner (อ้างใน ทิศนา ขัมมณี และคณะ, ๒๕๔๔ : ๑๕) นักจิตวิทยาการศึกษาชาวอเมริกันที่ได้ให้แนวคิดไว้ว่า เด็กทุกระดับสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ ถ้าจัดการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล กัณหา (๒๕๕๑) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศรีสะเกษ เขต ๓ โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด

๕.๔ ข้อเสนอแนะ

๕.๔.๑ ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑) ก่อนใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา ควรศึกษาขั้นตอน ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนให้เข้าใจเสียก่อน เพื่อจะทำให้การนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) ระหว่างการจัดกิจกรรม ผู้สอนต้องมีความเป็นกันเอง กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด เสนอแนะแนวทาง เสริมแรงและให้กำลังใจ รวมทั้งให้โอกาส และเวลาในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่

๓) ต้องประเมินผู้เรียน แจ้งผลการปฏิบัติกิจกรรม และให้คำแนะนำ ตั้งข้อสังเกต ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทุกครั้ง ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้เรียนได้มีการปรับปรุงพัฒนา แก้ไขจุดบกพร่องของตนเอง

๕.๔.๒ ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

๑) การสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา นี้ ได้นำแนวคิดและทฤษฎีมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางของการศึกษาให้เกิดผลต่อการพัฒนานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยเฉพาะเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ หากจะต่อยอดพัฒนาแบบฝึกในมาตราอื่นๆ ด้วยจะเป็นการดีมาก

๒) จากผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ดังนั้น หากจะนำไปใช้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานควรปรับเนื้อหาสาระและวิธีการสอนให้เหมาะสมกับบริบท ความแตกต่างของนักเรียน

๓) แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนี้เป็นแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตรา ตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ดังนั้น จึงควรสร้างแบบฝึกในมาตราอื่นๆ ลักษณะเช่นนี้ในกลุ่มอื่น ระดับชั้นอื่น เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการจัดการเรียนรู้ทั้งระบบ

๔) ครูควรเข้ารับการอบรม สัมมนา เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเรียนรวม เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพื่อนำเทคนิคใหม่มาจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

บรรณานุกรม

กรรณิการ์ อีวงค์ และ ศศิวิมล ประสม. (๒๕๕๐). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ข ของนักเรียนชั้นม. ๑/๓ โรงเรียนทุ่งกว่าวิทยาคม ปีการศึกษา ๒๕๕๐. ลำปาง : โรงเรียนทุ่งกว่าวิทยาคม.

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<http://www.kroobannok.com/board>

[view.php?b_id=27560&bcid_id=16](http://www.kroobannok.com/board/view.php?b_id=27560&bcid_id=16). [สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖].

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (๒๕๕๖). แนวทางการพัฒนาสถานศึกษาต้นแบบการเรียนรวม (Inclusive school). กรุงเทพมหานคร : สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
ชูศรี วงศ์รัตนะ. (๒๕๕๒). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เด็กแอลดี. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://happytolearn-hrujong.blogspot.com/2012/03/learning-disabilities.html>. [สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๖].

เดือนใจ ศรีเนตร. (๒๕๔๔). ผลการใช้แบบฝึกการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่อง พื้นที่ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สารนิพนธ์ กศม. (การวัดผลการศึกษา).

กรุงเทพมหานคร :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

ถวัลย์ มาศจรัส. (๒๕๔๖). นวัตกรรมการศึกษาชุด แบบฝึกหัด-แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผู้เรียน และจัดทำผลงานทางวิชาการอาจารย์ 3 และบุคลากรทางการศึกษา (ครูชำนาญการ ครูเชี่ยวชาญ และครูเชี่ยวชาญพิเศษ). กรุงเทพมหานคร : ธารอักษร.

ทิตนา เขมมณี และคณะ. (๒๕๕๑). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เทคนิคการสอนวิชาภาษาไทยให้สนุก. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://www.l3nr.org/posts/432727>. [สืบค้นเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๖].

บรรพต ศิริชัย. (๒๕๓๓). วจนสารในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน. ปริญญาโททางการศึกษา มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .

ผดุง อารยะวิญญู และคนอื่นๆ. (๒๕๕๑). การวิจัยเพื่อพัฒนาโรงเรียนต้นแบบในการเรียนรวมระหว่าง

เด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรรัชล ศรีอิสราพร. (๒๕๕๑). ปัญหาบกพร่องทางการอ่านกับการสะกดคำ ตอนที่ ๑. แปลและเรียบเรียงจาก Spelling and Dyslexia by International Dyslexia Association (2008).

กรุงเทพมหานคร : ส่วนสื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ. ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา.

สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย.

พิศิษฐ ตัณฑวิณิช. สถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : บุ๊คพอยท์
ภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก [http://www.dek-](http://www.dek-d.com/education/25913/)
[d.com/education/25913/](http://www.dek-d.com/education/25913/). [สืบค้นเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๖].

มุกดา เลี่ยมดี. (๒๕๕๖). รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวม โดยใช้
หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (๒๕๕๑). สร้างด้วยใจเพื่อเด็กแอลดี. กรุงเทพมหานคร : ส่วนส่งเสริมการผลิต
สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ. สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม
อัธยาศัย.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. (๒๕๕๑). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

_____. (๒๕๔๒). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒. กรุงเทพมหานคร : โรง
พิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

ศิริชัย หงษ์สงวนศรี. (๒๕๕๐). ความผิดปกติทางจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ ๒.
กรุงเทพมหานคร : ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.

ศิริพร ลิ้มตระกูล. (๒๕๔๒). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน. เอกสารการสอนชุดวิชาการ
อ่านภาษาไทย. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (๒๕๔๐). เอกสารทางวิชาการการพัฒนาระบบการเรียนการสอน
เอกสาร ลำดับที่ 33. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

สุกิจ ศรีพรหม. (๒๕๔๑). “ชุดการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน”. วิชาการ ๑(๙) : ๖๘.

สุพรรณณี วราทร. (๒๕๔๕). การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่
ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาพรรณ ชาญประเสริฐ. (๒๕๕๔). การใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำมาตราตัวสะกดไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๓

สุวิมล กัณฑา. (๒๕๕๑). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วม
ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศรีสะเกษ เขต ๓. ศรีสะเกษ :
โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน

อนงค์ ระเบียบ. (๒๕๕๐). การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำตามมาตราตัวสะกดไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนมสารคาม จังหวัด
ฉะเชิงเทรา. ฉะเชิงเทรา : สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
ราชนครินทร์.

อังศุมาลิน เพิ่มผล. (๒๕๔๒). การสร้างแบบฝึกทักษะการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง วงกลม

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผล
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Jenise Jensen et al. (2005). Learning Disorders. In: Keith Cheng, Kathleen M. Myers,
ed. **Child and Adolescent Psychiatry: The Essential**. Philadelphia: Lippincott
Williams & Wilkins